

פרשת מצרע התשע"ט

adk1010@gmail.com

הרב ארי דוד קאהן

1. ויקרא פרק יג, מו

כְּלִי־יָמִי אֲשֶׁר הִגַּעַב בּוֹ יִטְמָא טְמָא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִתּוֹךְ לַמִּתְנָה מוֹשְׁבֵוֹ:

2. רש"י ויקרא פרשת תזריע פרק יג פסוק מו

בְּדָד יֵשֵׁב - שלא יהיו טמאים יושבין עמו; ואמרו רבותינו מה נשפנה משאר טמאים לישב בְּדָד? הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו, אף הוא יבדל. (ערכין טז):

3. תלמוד בבלי מסכת ערכין דף טו עמוד ב

ואמר רבי יוסי בן זיקרא: כל המספר לשון הרע, נגעים באים עליו, ... אמר ריש לקיש: מאי דכתיב: (שם יד) "זאת תהיה תורת המצרע", זו היא תורתו של מוציא שם רע.

4. במדבר פרק יב,

(א) וּתְדַבֵּר מִרְגָּם וְאֶהְרֹן בְּמִשְׁחֵה עַל־אֲדֹת **הַאִשָּׁה הַכַּשִׁית** אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה כַּשִׁית לָקַח: (ב) וַיֹּאמְרוּ הַרְק אֶדְבַּר־בְּמִשְׁחֵה דְבַר ה' הֲלֹא גַם־בָּנֵנו דְבַר וַיִּשְׁמַע ה': (ג) וְהָאִישׁ מִשְׁחֵה עֲנִיו מְאֹד מִכָּל הָאֲדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: ... (ה) וַיִּגְדַּד ה' בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶהְרֹן וּמִרְיָם וַיִּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: (ו) וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ־נָא דְבַר־יְהוָה נְבִיאֵכֶם ה' בְּמִרְאֵה אֱלֹהֵי אֲתוֹדָע בְּחִלּוֹם אֲדַבַּרְבּוֹ: (ז) לֹא־כֵן עֲבַדְתִּי מִשְׁחֵה בְּכָל־בֵּיתִי נְאֻמָּן הוּא: (ח) פֶּה אֶל־פֶּה אֲדַבַּרְבּוֹ וּמִרְאֵה וְלֹא בַחֲדִידָת וּתְמַנְתָּ ה' יִבִּיט וּמְדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְּמִשְׁחֵה: (ט) וַיִּסְרַאֲף ה' בָּם וַיִּלְךְ: (י) וְהָעֲנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהִגַּה מִרְגָּם **מִצְרַעַת כְּשִׁלְג** וַיִּפֹּן אֶהְרֹן אֶל־מִרְגָּם וְהִגַּה מִצְרַעַת: (יא) וַיֹּאמֶר אֶהְרֹן אֶל־מִשְׁחֵה בִּי אֲדֹנָי אֵל־נָא תִשַׁח עָלֵינוּ חֲטָאת אֲשֶׁר נֹאֲלַנו וְאֲשֶׁר חֲטָאנוּ: (יב) **אֶל־נָא תְהִי כַפָּת** אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אֱמֹו וַיִּאֲכַל חֲצִי בְּשָׂרוֹ:

5. ישעיהו פרק נג, א-יב

(א) מִי הָאֲמִין לְשַׁמְעַתְנוּ וְזָרוּעַ ה' עַל־מִי נִגְלַתָּה: (ב) וַיַּעַל כַּיּוֹנָק לְפָנָיו וּכְשִׁרְשֵׁל מֵאָרֶץ צִיָּה לֹא־תֵאָר לּוֹ וְלֹא הִדָּר וְנִרְאָהוּ וְלֹא־מִרְאָה וְנִחְמָדָהוּ: (ג) נִבְזָה וְנִחְלַל אִישִׁים **אִישׁ מְכַאֲבוֹת וַיְדוּעַ חֲלִי** וּכְמִסְתָּר פְּנִים מִפְּנֵנו נִבְזָה וְלֹא חֲשַׁבְנָהוּ: (ד) אָכֵן **חֲלִינּוּ** הוּא נֶשֶׂא וּמְכַאֲבֵינוּ סְבָלָם וְאַנְחָנוּ חֲשַׁבְנָהוּ **נְגוּעַ** מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה:

6. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צח עמוד ב

מה שמו? דבי רבי שילא אמרי, שיליה שמו, שנגאמר, (בראשית מט) "עד כי יבא שיליה". דבי רבי ינאי אמרי, ינאן שמו, שנגאמר, (תהלים עב) "יהי שמו לעולם לפני שמש ינאן שמו". דבי רבי חנינא אמרי, חניניה שמו, שנגאמר, (ירמיה טז) "אשר לא אתן לכם חניניה". ויש אומרים, מנחם בן חזקיה שמו, שנגאמר, (איכה א) "כי רחוק ממני מנחם, משיב נפשי". ורבנן אמרי, חוורא דבי רבי שמו, שנגאמר, (ישעיה נג) "אכן חלינו הוא נשא, ומכאבינו סבלם, ואנחנו חשבנהו נגוע מכה אלהים ומענה".

7. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צח עמוד א

רבי יהושע בן לוי, אשכחיה לאליהו, דהנה קאי אפתחא דמערתא דרבי שמעון בן יוחאי. אמר לו, אתינא לעלמא דאתי? אמר לו, אם ירצה האדון הנה. אמר רבי יהושע בן לוי, שנים ראיתי, וקול שלשה שמעתי. [אמר] ליה, אימת אתי משיח? אמר לו, זיל שיליה לדידיה. והיכא יתיב? אפתחא (דרומי) [דקרתא]. ומאי סימניה? יתיב ביני עניי סובלי חלאים, וכלן - שרו ואסירי בחד זימנא, ואיהו שרי חד, ואסיר חד. אמר, דלמא מיבעינא - דלא איעכבנא. אזל לגביה. אמר לו, שלום עליך רבי ומורי! אמר לו, שלום עליך בר - לינאי! אמר לו, לאימת אתי מר? אמר לו, היום. אתי לגבי אליהו. אמר לו, מאי אמר לך? אמר לו, שלום עליך בר לינאי. אמר לו, אבטח לך ולאבוך לעלמא דאתי. אמר לו, שקורי קא שקיר בי, דאמר לי, היום אתינא, ולא אתא. אמר ליה, הכי אמר לך, (תהלים צה) "היום אם בקלו תשמעו":

8. רש"י מסכת סנהדרין דף צח עמוד א

בפתחא (דקרתא) + מסורת הש"ס: **דרומי+** - נראה למורי לא בפתח העיר ממש, אלא גן עדן הוא כנגד כל העולם, וקאמר ליה דבאותו צד של גן עדן שכנגד פתח העיר, משיח שרוי. **סובלי קלאים** - מנוגעים, והוא נמי מנוגע דכתיב (ישעיה נג) והוא מחולל מפשעינו וכתוב (שם) חליינו הוא נשא. **כולהו** - מי שיש לו ארבע וחמש נגעים. **אסרי להו ושרו בחדא זימנא** - מתירין כל נגעתן ביחד ומקנחין אותן, וחוזרין וקושרין אותן. **ואיהו** - משיח. **שרי חד** - נגע ומקנחו וקושרו, ואחר כך מתיר האחר ועושה כן ואינו מתיר שני נגעים יחד, דסבר, אי בעי לי לצאת וליגאל את ישראל לא איתעכב כדי קשירת שני נגעים. **אמר ליה** - ר' יהושע למשיח: לאימת אתי מר אמר ליה: היום.

9. מושב זקנים ויקרא כג:ה

פסח ל"י. פ"ה הר"א מגרמיזא עת רחמים לפני הב"ה ורגיל לרחם על בריותיו בעת הזאת מבראשית עד העת הזו. ד"א פסח. **פה סח פה שסח במה אדע גרם לבניו להשתעבד עד זה העת.**

10. ספר מבוא לחכמת הקבלה - חלק א שער ו פרק ג

והכל מכח פגם הפה. לכן בגלות שולטת מלכות דסט"א רח"ל בחי' **פרעה**, אותיות **פה רע**, וביציאה לחירות נעשה **פסח - פה סח**, בתוספת ה' בחי' מלכות העולה גם היא, כדברי האר"י הק' ז"ל, והיינו **פה חיים במקום פה רע** (סח בגימ' חיים) וכדלעיל: לכן "דברת" בגימטריא "רות" שורש מלכות בית דוד, בחי' תורה שבעל פה, אשר שרשה היא הבחי' ד"הלכה למשה מסיני" בגימ' עם הכולל "רות", כי דוד סמל לת"ח כידוע, ובביאת משיח בן דוד תהיה שלמות הגילוי דתורה שבעל פה ותכלית התפשטותה, וכמו התפשטות דא"י הנזכר למעלה, כי הא בהא תליא, ואמת מארץ תצמח כי מלאה הארץ דעה וכו', ויתבטל הצמצום, והיינו עליית העולמות ב"ע לעולם האצילות, והכל בסוד אלף הששי בסוד לבישת בגדי שבת בגדי כבוד הנזכרים למעלה אשר נצטוו כל ישראל בכניסת שבת קדש. לכן "רות דוד" בגימ' "כתר", והרי היחוד דכתר מלכות בגימ' שמע ישראל וכו' כנזכר למעלה:

11. דגל מחנה אפרים שמות פרשת בא

וידוע דגלות מצרים היה כי היה חסר סוד **הדעת** וזה היה הגלות ממש לכן היה הכל מצומצם במוחין בקטנותם והיו כלולין וכו' וסוד יציאת מצרים הוא היה התגלות והתפשטות הדעת ונעשה מזה בחינת אבות ובנים ובני בנים וזה היה בכל הבחינות בעולמות ונשמות ואלהות והכל אחד הוא, וזהו **פה סח**, **פה מספר** מילה שהוא בחינת יסוד, **וסח** הוא מספר חיים ונעשה מזה יחוד והולדה כי החכמה תחיה את בעליה (קהלת ז', י"ב) והוא האב הראשון אשר בו נכללו תלת אבהן בסוד חס"ד, וזה יש לומר הפירוש ולמען תספר לשון בהירות כספיר והיינו על ידי יציאת מצרים יבוא אור ובהירות על ידי הדעת באזני בנך ובן בנך היינו באבות ובנים ובני בנים יולדו להם בסוד הדעת והזיווג וזהו ממש חידוש העולם שנעשה על ידי מצרים בעשרה מאמרות, וזהו ממש כל ימי חיך כל ימי העולם וגם לימות המשיח כי זה קבלה מן אא"ז זללה"ה כי זה הוא ממש בחינת ביאת משיח נמצא דא ודא אחת הוא באזני בנך וגו' וימי חיך וגו' והמשכיל יבין:

12. ספר ייטב לב - על פרשת וארא

והנה, איתא במדרש (ש"ר א, לה), ואת ערום ועריה (יחזקאל טז, ז), בלא מצוות, ובאיזה זכות נגאלו, בזכות משה ואהרן, ... ולכאורה יקשה, הא שבט לוי לא נשתעבדו, כפירוש רש"י (לעיל ה' ד) על לכו לסבלותכם, וגם צדיקים גמורים היו בלי שום חטא, ואיך היה זכותן מצטרף לישראל לצאת בזכותן. אבל הענין, אחר **שאמר פרעה** (שם, ט) תכבד העבודה, אז ויפגעו את משה ואת אהרן וגו' ויאמרו אליהם ירא ה' עליכם וישפוט (שם, כ-כא), עד שהרע בעיני משה ואמר למה הרעותה, אם כן שוב באותו שעה נכנסו בכלל שעבוד, כי דתן ואבירם התריזו כנגדם והעזו את פניהם נגדם לומר ירא ה' עליכם וגו'. וגם אז **שאמר** משה למה הרעותה, באותו שעה בקשה מדת הדין לפגוע במשה, כלומר שגם הוא יהיה בכלל השעבוד, כי הלא נודע (ש"ר ה, כב) בשביל **שאמר** אברהם (בראשית טו, ח) במה **אדע** אמר לו הקב"ה (שם, יג) ידוע **תדע**, וכמו שמפרשים העולם וירד מצרימה (דברים כו, ה) **אנוס על**

פי הדיבור (הגדה של פסח), היינו של אברהם. אם כן כיון שאמר משה למה הרעותה, והרהר אחר מדותיו, גם לו ראוי להכנס בעול השעבוד. אלא מחמת שבשביל ישראל דיבר, לא פגעה בו, על כל פנים שוב היה לו קצת חטא והיה נכנס בגדר הספק אם להשתעבד במצרים או לא, אם כן למען משה אדוננו וזכותו שוב ניצולו כל ישראל, ואז היה יכול זכותו להגן עליהם כנזכר לעיל:

13. שמות פרק ד, י-יב

(י) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־ה' בִּי אֲדֹנָי לֹא אֵישׁ דְּבָרִים אֲנֹכִי גַם מִתְמוּל־גַּם מִשְׁלֹשׁ גַּם מֵאֵז דְּבָרְךָ אֶל־עַבְדְּךָ כִּי כְבֹד־פָּנָי וְכָבֵד לְשׁוֹן אֲנֹכִי: (יא) וַיֹּאמֶר ה' אֵלָיו מִי שָׁם פֶּה לְאָדָם אוּ מִי־יְשׁוּם אֵלֶם אוּ חֲרָשׁ אוּ פֶקֶס אוּ עֹנֵן הֲלֹא אֲנֹכִי ה': (יב) וַעֲתָה לֵךְ וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה עִם־פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבָּר:

14. שמות פרק ו,

(י) וַיִּדְבַּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יא) בָּא דִבְרַר אֶל־פְּרַעֲהַ מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּשְׁלַח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ: (יב) וַיִּדְבַּר מֹשֶׁה לְפָנָי ה' לֵאמֹר הֲנִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־שָׁמְעוּ אֵלָי וְאֵיךְ יִשְׁמְעֵנִי פְרַעֲהַ וְאֲנִי עָרַל שְׂפָתַיִם: ... (כט) וַיִּדְבַּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר אֲנִי ה' דִּבְרַר אֶל־פְּרַעֲהַ מֶלֶךְ מִצְרַיִם אֶת פֶּל־אֲשֶׁר אֲנִי דִבַּר אֵלָיךְ: (ל) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפָנָי ה' הֲנִי אֲנִי עָרַל שְׂפָתַיִם וְאֵיךְ יִשְׁמַע אֵלָי פְּרַעֲהַ: פ

15. ספר שפת אמת - שמות - פרשת בא - שנת [תרנ"ו]

החודש הזה לכם. פ"י חז"ל על קידוש החדש. ומה ענין זה ליצ"מ. אכן זה כח הדיבור שניתן לבנ"י ובזה מתקדשין החדשים ומועדות כשב"ד אומרים מקודש החדש. וביצ"מ זכו בנ"י לברית הלשון. וזה מצות פסח פה סח. ולמען תספר. ולכן המצוה באכילת קרבן פסח. והגם כי אין אכילה מעכב. מ"מ צריך להיות ראוי לאכלו כמ"ש לפי אכלו תכוסו. והוא תיקון הפה. וז"ש בעבור זה עשה ה' לי. בעבור למסור לנו כח הפה לספר תהלות ה'. והנה ב' מ"ע שחייבים עליהם כרת. פסח ומילה. והם ברית הלשון וברית המעור. ונק' בריתות שעיקר החיות תלוי בהם. וממילא העובר עליהם נכרת חייו מן העולם. ורוב כריתות הם על מאכלות אסורות וביאות אסורות. ובב' בריתות אלו עיקר ההתחדשות. כמו ברית המעור שעושה תולדות להביא נשמות חדשות לעולם. כמו כן כח הפה להביא התחדשות. כמ"ש ואשים דברי כו' לנטוע שמים כו'. וע"ז נא' החודש הזה לכם. שנמסר לבנ"י כח לחדש חדשים בכח לשון הקודש שמיוחד לבנ"י. והוא כולל כל הלשונות. וע"ז אומרים ורוממנו מכל לשון. וזה נגמר ביצ"מ. ז"ש למען תספר. וב' הבריתות תלויין זה בזה. לכן כל ערל לא יאכל בו:

16. ספר שפת אמת - ויקרא - לפסח - שנת [תרנ"ז]

גם נק' פסח שבת כי שבת סהדותא איקרי שמעידין בו על הקב"ה. ופסח פה סח פ"י שע"י יצ"מ נעשין בנ"י עדים כמ"ש אתם עדי כו'. ולכן הגם ששבת הוא תחלה למקראי קודש ולמעלה מכולם. מ"מ לא היו בנ"י מוכנים אל השבת עד אחר יצ"מ כמ"ש וזכרת כי עבד כו' על כן צורך כו' לעשות כו' השבת. נמצא תכלית יצ"מ הוא השבת:

17. ספר אמרי מנחם - פרשת אמור

או יאמר, על פי דברי כ"ק מרן אדמו"ר הקדוש בעל עקידת יצחק וצללה"ה הי"ד זי"ע (פרשה זו אות א) על הפסוק (כג, טו) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עומר התנופה וגו', כי עיקר ימי הספירה המה לתיקון קדושת הדיבור, כי פסח אותיות פה סח כדאיתא (פע"ח שער חג המצות פרק א), שזה מורה כי בפסח הוא הזמן לתקן הדיבור, וע"י זה זוכים למצות ספירת העומר שמתחלת בחג הפסח, וזוכים על ידה לקדש ולטהר הפה והדיבורים, מלשון ספיר ויהלום (שמות כח, יח), שהדיבור נעשה מזוקק, וזהו עומר 'התנופה', תנופה אותיות 'תנו פ' ה' (זוה"ק ח"ג קפח ע"ב), להניף את הדיבור והפה ולרוממם לקדושה, עכדה"ק עיי"ש:

ונוכל להוסיף ולומר שזהו מה דאיתא (פע"ח שער ספירת העומר פרק ז) 'עמר' בגימטריא 'קרי', כי לאשר שברית הלשון מכוון נגד ברית המעור (ספר יצירה א, ג), הנה לזאת כאשר זוכים בימי הספירה לתקן קדושת הדיבור, זוכים כמו כן לקדושת אות ברית קודש, לתקן עון פגם הברית. ומפאת זה כ'

בספה"ק קהלת יעקב (ערך עמר) שעומר רומז על חכמה, כי פגם הברית מגיע עד החכמה, וממילא כאשר מתקנים מתקנים ג"כ עד החכמה:

18. שמות פרק י, א-ב

(א) וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה בֹּא אֶל-פְּרֹעֹה כִּי-אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת-לְבָבוֹ וְאֶת-לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְנִי אֶלָּה בְּקִרְבּוֹ: (ב) וּלְמַעַן תִּסְפַּר בְּאָזְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי-בְנֵי אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתָ לְבְּמִצְרַיִם וְאֶת-אֶתְנִי אֲשֶׁר-שָׁמַתִּי בָּם וַיִּדְעֶתֶם כִּי-אֲנִי ה':

19. שמות פרק יג, ה-י

(ה) וַהֲיָה כִּי-יִבְיָצֵךְ ה' אֶל-אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לֵאמֹר לְךָ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ וְעַבְדְּתָ אֶת-הָעֵבֶרֶת הַזֹּאת בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה: (ו) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצֶּה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תֵּג לָהּ: (ז) מִצֹּת יֹאכַל אֶת שְׁבַעַת הַיָּמִים וְלֹא-יִרְאֶה לָּהּ חֶמֶץ וְלֹא-יִרְאֶה לָּהּ שָׂאֵר בְּכָל-גְּבֻלָּהּ: (ח) וְהַגְדַּתְ לְבְנֵיךְ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם: (ט) וַהֲיָה לָּהּ לְאוֹת עַל-יַדְּךָ וּלְזִכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ כִּי בְּיַד חֲזָקָה הוֹצֵאתָ ה' מִמִּצְרָיִם: (י) וְשָׁמַרְתָּ אֶת-הַחֻקָּה הַזֹּאת לְמוֹעֲדָה מִיָּמִים יְמִימָה: ס

20. אבן עזרא שמות פרק יג פסוק ח

ולפי דעתי, אין אחד מהם נכון, כי איך נהפוך דברי אלהים חיים. וטעם הפסוק הפך מחשבתו, כי אין אנו אוכלים מצות בעבור זה, רק פ' בעבור זה, בעבור זאת העבודה שהוא אכילת המצה ולא יאכל חמץ שהוא תחלת המצוות שצוה לנו השם עשה לנו השם אותות עד שהוציאנו ממצרים. והטעם לא הוציאנו ממצרים רק לעבדו, ככתוב בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה (שמות ג, יב), וכתוב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים (במד' טו, מא):

21. הדר זקנים שמות פרק יג פסוק ח

בעבור זה עשה ה' לי. כל' בעבור שעשה לי ה' הנסים בצאתי ממצרים. לכך אני עובד העבודה הזאת:

22. הכתב והקבלה שמות פרק יג פסוק ח

בעבור זה. פ' בעבור זאת העבודה שהיא אכילת מצה ולא יאכל חמץ שהוא תחלת המצוות שצוה לנו הש"י, עשה לנו השם אז אותות שהוציאנו ממצרים; והטעם לא הוציאנו ממצרים רק לעבדו ככתוב בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את אלהי על ההר הזה, וכתוב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים, כ"כ הראב"ע ורש"י. והרמב"ן פ' בעבור זה שעשה ה' לי בצאתי ממצרים אני עובד את העבודה הזאת וכ"כ רשב"ם, אמנם עיקר מליצת הכתוב עם פתרון תיבותיו מסכים עם פירוש רש"י וראב"ע ומתנגד אל שאר הפירושים...

23. העמק דבר שמות פרק יג פסוק ח

בעבור זה. לפי פשוטו של מקרא דקאי על כל שבעה, פ' בעבור זה שאנו אוכלים מצה שבעת הימים לזכרון האמונה בהשגחה עלינו בפרטות: עשה ה' לי וגו'. שהרי לא נגאלו ישראל אלא בשביל אמונה כדתניא במכילתא, זהו פשוטו של מקרא, ודרשת חז"ל דקאי על ספור יציאת מצרים בלילה הראשון, ובעבור זה בשעה שפסח מצה ומרור מונחים לפניך, ג"כ ברור ע"פ קבלת חז"ל, והכי דייק לשון ביום ההוא, וכל מקרא הוא מצוה בפ"ע ג"כ, וכמש"כ לעיל:

24. מאור עינים בראשית פרשת וישב

וזהו וישראל אהב את יוסף דהנה איתא בזוהר הקדוש (ח"א קפב א) דהשי"ת נקרא ישראל סבא ויוסף הוא הצדיק כי תמיד מוסיף ביראת שמים להעלות מדריגות תחתונות אליו יתברך כי בן זקונים הוא לו ותרגום אונקלוס ארי בר חכים הוא ליה פירוש שמעלה כל הנשמות בדבורו וכולם בחכמה אתברירו ועשה לו כתונת פסים כי הצדיק עושה להשי"ת לבושין במה שיתלבש בו השי"ת פסי"ם הוא ר"ת "פה" סח" יציאת מצרים והבן בילא"ו. (ברוך ה' אמן ואמן)